

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
esitatud 12. mail 2022¹

Kohtuasi C-54/21

**Konsorcjum: ANTEA POLSKA S.A., Pectore-Eco sp. z o.o., Instytut Ochrony Środowiska –
Państwowy Instytut Badawczy**

versus

**Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie,
menetluses osalesid:**

**ARUP Polska sp. z o.o.,
CDM Smith sp. z o.o.,**

**Konsorcjum: Multiconsult Polska Sp. z o.o., ARCADIS Sp. z o.o.,
HYDROCONSULT sp. z o.o. Biuro Studiów i Badań Hydrogeologicznych i Geofizycznych**

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Krajowa Izba Odwoławcza (riiklik vaidlustuskomisjon, Poola))

Eelotsusemenetlus – Riigihankepingud – Direktiiv 2014/24/EL – Artikkel 21 –
Konfidentsiaalsus – Konfidentsiaalsusavalduse ja tõendite põhjendatud taotlus –
Avaliku sektori hankija pädevus – Konfidentsiaalsusavaldus – Põhjendamine –
Konfidentsiaalsuse ulatuse sisutamine riigisisises õigusaktis – Ärisaladused –
Direktiiv (EL) 2016/943 – Kohaldatavus – Konfidentsiaalsuse hindamine dokumendiliikide
suhtes – Hankest kõrvaldamine – Individuaalne hindamine

1. Selles eelotsusetaotluses palutakse Euroopa Kohtul täpsustada riigihankemenetlustes pakkujate poolt koos nende pakumustega antud teabe konfidentsiaalsuse piire.
2. Kohtuotsuses Klaipeḁos,² mis on tehtud pärast selle eelotsusetaotluse registreerimist, käsitles Euroopa Kohus probleeme, mida tekitavad direktiivi 2014/24/EL³ artiklid, eelkõige artikkel 21, seoses niisuguse teabe konfidentsiaalsusega.
3. Selles kohtuotsuses esitatud kaalutlused aitavad anda vastuse mõnele eelotsusetaotluse esitanud Krajowa Izba Odwoławcza (riiklik vaidlustuskomisjon, Poola)⁴ küsimusele.

¹ Algkeel: hispaania.

² 7. septembri 2021. aasta kohtuotsus Klaipeḁos regiono atliekų tvarkymo centras (C-927/19, EU:C:2021:700, edaspidi „kohtuotsus Klaipeḁos“). Selle mõju käesolevale kohtuasjale käsitlesid kohtuistungil osalenud.

³ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiiv riigihangete kohta ja direktiivi 2004/18/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2014, L 94, lk 65).

⁴ Euroopa Kohus tunnistas selle organi õigust esitada eelotsusetaotlusi muu hulgas 13. detsembri 2012. aasta kohtuotsuses Forposta ja ABC Direct Contact (C-465/11, EU:C:2012:801) ja 11. mai 2017. aasta kohtuotsuses Archus ja Gama (C-131/16, EU:C:2017:358).

I. Õiguslik raamistik

A. Liidu õigus

1. Direktiiv 2014/24

4. Artiklis 21 („Konfidentsiaalsus“) on sätestatud:

„1. Kui käesoleva direktiivi või siseriiklike, eelkõige teabele juurdepääsu käsitlevate õigusaktidega, mis on avaliku sektori hankija suhtes kohaldatavad, ei ole teisiti ette nähtud ning ilma, et see piiraks kohustusi seoses sõlmitud lepingute avaldamisega ning taotlejatele ja pakkujatele artiklite 50 ja 55 kohase teabe andmisega, ei avalikusta avaliku sektori hankija talle ettevõtjate poolt edastatud konfidentsiaalsena märgitud teavet, sh tehnika- või ärialaseid saladusi ja pakkumuste konfidentsiaalseid aspekte.

2. Avaliku sektori hankijad võivad kehtestada ettevõtjate suhtes nõudeid eesmärgiga kaitsta sellise teabe konfidentsiaalsust, mille avaliku sektori hankijad hankemenetluse jooksul kättesaadavaks teevad.“

5. Artiklis 50 („Lepingu sõlmimise teated“) on sätestatud:

„[...]

4. Teatavad andmed lepingu või raamlepingu sõlmimise kohta võib jätta avaldamata, kui selliste andmete avaldamine takistaks õigusaktide rakendamist või oleks muul viisil vastuolus avalike huvidega või riivaks teatavate avalik-õiguslike või eraõiguslike ettevõtjate õigustatud ärihuve või võiks kahjustada ausat konkurentsi ettevõtjate vahel“.

6. Artikkel 55 („Taotlejate ja pakkujate teavitamine“) näeb ette:

„[...]

3. Avaliku sektori hankijad võivad siiski otsustada jätta avaldamata teatavad lõigetes 1 ja 2 nimetatud andmed seoses lepingu või raamlepingu sõlmimise või dünaamilise hankesüsteemiga liitumisega, kui selliste andmete avaldamine takistaks õigusaktide rakendamist, oleks muul viisil vastuolus üldiste huvidega või kahjustaks era- või avalik-õiguslike ettevõtjate õigustatud ärihuve või ettevõtjatevahelist ausat konkurentsi“.

2. Direktiiv (EL) 2016/943⁵

7. Põhjenduses 18 on ette nähtud:

„Lisaks tuleks käesoleva direktiivi kohaldamisel käsitada seaduslikuna sellist ärisaladuste omandamist, kasutamist või avalikustamist, mis on õiguses ette nähtud või lubatud. [...] Eelkõige ei tohiks käesolev direktiiv vabastada riigiasutusi konfidentsiaalsuskohustustest, mida nad peavad täitma seoses ärisaladuste omajate poolt neile edastatud teabega, olenemata sellest, kas need

⁵ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta direktiiv, milles käsitletakse avalikustamata oskusteabe ja äriteabe (ärisaladuste) ebaseadusliku omandamise, kasutamise ja avalikustamise vastast kaitset (ELT 2016, L 157, lk 1).

kohustused on sätestatud liidu või liikmesriigi õiguses. Sellised konfidentsiaalsuskohustused hõlmavad muu hulgas kohustusi seoses avaliku sektori hankijale hankemenetluste raames edastatud teabega, nagu on sätestatud näiteks [...] direktiivis 2014/24/EL [...].“

8. Artiklis 1 („Reguleerimise ja kohaldamisala“) on täpsustatud:

„[...]

2. Käesolev direktiiv ei mõjuta:

[...]

c) selliste liidu või liikmesriigi normide kohaldamist, mis nõuavad või võimaldavad liidu institutsioonidel ja asutustel või riigiasutustel avalikustada ettevõtjate esitatud teavet, mis on kõnealuste institutsioonide, asutuste või riigiasutuste valduses vastavalt liidu või liikmesriigi õiguses sätestatud kohustustele ja eelisõigustele;

[...]“.

9. Artiklis 2 („Mõisted“) on märgitud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

1) „ärisaladus“ – teave, mis vastab kõikidele järgmistele nõuetele:

- a) see on saladus selles tähenduses, et see ei ole kogumis või üksikosade täpses paigutuses ja kokkupanus üldteada või kergesti kättesaadav nende ringkondade isikutele, kes tavaliselt kõnealust laadi teabega tegelevad;
- b) sellel on kaubanduslik väärtus selle salajasuse tõttu;
- c) selle üle seaduslikku kontrolli omav isik on asjaoludest lähtuvalt võtnud vajalikke meetmeid, et hoida seda salajas;

[...]“.

10. Artikkel 3 („Ärisaladuste seaduslik omandamine, kasutamine ja avalikustamine“) sätestab:

„[...]

2. Ärisaladuse omandamist, kasutamist või avalikustamist peetakse seaduslikuks sel määral, mil liidu või liikmesriigi õigus sellist omandamist, kasutamist või avalikustamist nõuab või lubab“.

B. Poola õigus

*1. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych*⁶

11. Artikkel 7 näeb ette:

„1. Hankijad valmistavad ette ja viivad hankemenetlusi läbi viisil, mis tagab ausa konkurentsi ja ettevõtjate võrdse kohtlemise, ning järgides proportsionaalsuse ja läbipaistvuse põhimõtteid.

[...]“.

12. Artiklis 8 on märgitud:

„1. Hankemenetlus on avalik.

2. Hankija võib piirata juurdepääsu hankemenetlust puudutavale teabele üksnes seaduses ette nähtud juhtudel.

2a. Hankija võib hankedokumentides kehtestada nõuded ettevõtja menetluse käigus antud teabe konfidentsiaalsuse kohta.

3. Teavet, mis kujutab endast ärisaladust kõlvatut konkurentsi tõkestavaid meetmeid käsitlevate õigusnormide tähenduses, ei avalikustata, kui ettevõtja on hiljemalt pakkumuste või menetluses osalemise taotluste esitamise tähtaja jooksul märkinud, et seda teavet ei ole võimalik kättesaadavaks teha ja ta on tõendanud, et taotletud teave kujutab endast ärisaladust. Ettevõtja ei tohi ärisaladusena märkida artikli 86 lõikes 4 osutatud teavet. Seda sätet kohaldatakse *mutatis mutandis* projektikonkurssidele.

[...]“.

*2. Ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji*⁷

13. Artikli 11 lõikes 2 on selgitatud:

„Ärisaladus on ettevõtja tehniline, tehnoloogiline, korralduslik teave või muu majandusliku väärtusega teave, mis ei ole üldteada või kergesti kättesaadav nende ringkondade isikutele, kes tavaliselt kõnealust laadi teabega tegelevad, tingimusel, et isik, kellel on õigus teavet kasutada või seda kasutada, on võtnud nõuetekohase hoolsusega meetmeid selle konfidentsiaalsena hoidmiseks“.

II. Faktilised asjaolud, menetlus ja eelotsuse küsimused

14. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie (riigi vee-ettevõtja, Poola) algatas 2019. aastal⁸ avatud hankemenetluse, et sõlmida „vesikonna majandamiskavade II ajakohastamise projektide (II aPGW) väljatöötamise ja meetoodika“ leping.

⁶ 29. jaanuari 2004. aasta riigihangete seadus.

⁷ 16. aprilli 1993. aasta seadus kõlvatu konkurentsi tõkestamise kohta.

⁸ Hanketeade avaldati 19. detsembri 2019. aasta *Euroopa Liidu Teatajas* numbriga 2019/S 245 603343.

15. Hankedokumentides oli märgitud, et pakkumusi hinnatakse kolme kriteeriumi alusel: hind (40%), projektide arendamise kava (42%) ja lepingu täitmise viiside kirjeldus (18%).

16. Pakkumuse esitasid neli ettevõtjat, nende hulgas ettevõtete konsortsium ANTEA POLSKA S.A juhtimisel (edaspidi „Antea Polska“).⁹ Edukaks pakkujaks osutus CDM Smith Sp. z o.o. (edaspidi „CDM“).

17. Antea Polska, kes jäi teisele kohale, esitas hankelepingu sõlmimise peale kaebuse Krajowa Izba Odwoławczale (riiklik vaidlustuskomisjon). Üks tema nõuetest oli saada juurdepääs teatavatele dokumentidele ja teabele, mille CDM ja teised pakkujad olid tunnistanud ärisaladuseks.

18. Antea Polska sõnul rikkus selle teabe salajaseks tunnistamine võrdse kohtlemise ja läbipaistvuse põhimõtet, mille kohaselt tuleb konfidentsiaalsust tõlgendada kitsalt. Lisaks võttis liigne teabe konfidentsiaalsuse lubamine ühes asjaoluga, et antud hinded ei olnud piisavalt põhjendatud, tema sõnul temalt õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele, kuna ta ei teadnud oma konkurentide pakkumuste üksikasju.

19. Avaliku sektori hankija väitis selle seisukoha vastu muude kaalutluste hulgas, et:

- konfidentsiaalse teabe omanikud täitsid kohustuse selgitada mõistlikult, miks seda teavet tuleb kaitsta salajasena;
- projektide arendamise kava ja lepingu täitmise viiside kirjeldus on autoriuuringud, mille avalikustamine võib kahjustada nende koostaja huve;
- CDMi pakkumuses oleval teabel oli kaubanduslik väärtus. Selle avalikustamine võimaldaks konkurentidel kasutada pakkuja oskusteavet ning tema arendatud tehnilisi või korralduslikke lahendusi;
- nende isikute nimekirjas, kes osalevad hankelepingu täitmisel, on andmed, mis võimaldavad neid tuvastada, mis võib tekitada ettevõtjale kahju, kui konkurendid püüavad neid „üles osta“. Samuti sisaldavad pakkumuse vormi andmed üksikasjalikku teavet kolmandate isikute kohta, kes annavad üle vahendeid, millel on kaubanduslik väärtus.

20. Neil asjaoludel esitas Krajowa Izba Odwoławcza (riiklik vaidlustuskomisjon), kellel tuleb lahendada avaliku sektori hankija otsuse vaidlustamine, seitse eelotsuse küsimust. Euroopa Kohtu juhiste järgi käsitlen ma neist ainult nelja esimest, mille sisu on järgmine:

„1. Kas [...] direktiivi 2014/24[...] artikli 18 lõikes 1 väljendatud ettevõtjate võrdse ja mittediskrimineeriva kohtlemise põhimõtte ning läbipaistvuse põhimõtte võimaldavad direktiivi 2014/24/EL artikli 21 lõiget 1 ja [...] direktiivi [...] 2016/943 [...] artikli 2 punkti 1, eelkõige neis esitatud määratlusi „see ei ole kogumis või üksikosade täpsel paigutuses ja kokkupanus üldteada või kergesti kättesaadav“ ja „sellel on kaubanduslik väärtus selle salajasuse tõttu“ ning viidet, et „ei avalikusta avaliku sektori hankija talle ettevõtjate poolt edastatud konfidentsiaalsena märgitud teavet“, tõlgendada nii, et selle tulemusel võib ettevõtja tunnistada ärisaladuseks mis tahes teabe, kuna ta ei soovi seda konkureerivatele ettevõtjatele avaldada?

⁹ Lisaks Antea Polskale kuulusid konsortsiumisse Pectore-Eco sp. z o.o., Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy.

2. Kas direktiivi 2014/24/EL artikli 18 lõikes 1 väljendatud ettevõtjate võrdse ja mittediskrimineeriva kohtlemise põhimõte ning läbipaistvuse põhimõte võimaldavad direktiivi 2014/24/EL artikli 21 lõiget 1 ja direktiivi 2016/943 artikli 2 punkti 1 tõlgendada nii, et selle tulemusel võivad hankemenetluses osalevad ettevõtjad tunnistada direktiivi 2014/24/EL artiklites 59 ja 60 ning direktiivi 2014/24/EL XII lisas osutatud dokumendid täielikult või osaliselt ärisaladuseks, eelkõige seoses hankelepingu täitmiseks pakutavate isikute kogemuste, soovitude ja nende kutsekvalifikatsiooni loeteluga, nende ettevõtjate, kelle pädevusele tuginetakse, või allhankijate nimede ja pädevuse loeteluga, kui neid dokumente nõutakse selleks, et tõendada vastavust hankemenetluses osalemise tingimustele või hinnata vastavust pakkumuse hindamise kriteeriumidele või selleks, et kinnitada pakkumuse vastavust hankedokumentides (hanketeade, oluliste hanketingimuste täpsustus) toodud muudele hankija nõuetele?
3. Kas direktiivi 2014/24/EL artikli 18 lõikes 1 väljendatud ettevõtjate võrdse ja mittediskrimineeriva kohtlemise põhimõte ning läbipaistvuse põhimõte koostoimes direktiivi 2014/24/EL artikli 58 lõikega 1, artikli 63 lõikega 1 ja artikli 67 lõike 2 punktiga b lubavad hankijal samal ajal aktsepteerida ettevõtja avaldust selle kohta, et tal on hankija nõutud või tema enda deklareeritud inimressursid, ettevõtjad, kelle ressursse ta soovib kasutada, või allhankijad, mida ta vastavalt õigusnormidele peab hankijale tõendama, ning avaldust selle kohta, et ainuüksi neid isikuid puudutavate andmete (nimed, kogemused, kvalifikatsioon) avaldamine konkureerivatele ettevõtjatele võib põhjustada nende isikute „üleostmise“, mistõttu on vaja seda teavet hoida ärisaladusena, ja kas neil asjaoludel võib sellist ebastabiilset sidet ettevõtja ning nende isikute ja ettevõtjate vahel pidada selle ressursi kättesaadavust tõendavaks ja eelkõige selliste pakkumuse hindamise kriteeriumide osaks, mille eest ettevõtja saab lisapunkte?
4. Kas direktiivi 2014/24/EL artikli 18 lõikes 1 väljendatud ettevõtjate võrdse ja mittediskrimineeriva kohtlemise põhimõte ning läbipaistvuse põhimõte võimaldavad direktiivi 2014/24/EL artikli 21 lõiget 1 ja direktiivi 2016/943 artikli 2 punkti 1 tõlgendada nii, et selle tulemusel võivad hankemenetluses osalevad ettevõtjad ärisaladuseks tunnistada need dokumendid, mida nõutakse, et kontrollida, kas pakkumus vastab hankedokumentide nõuetele (sealhulgas hankeobjekti kirjeldusele), või selleks, et hinnata pakkumust pakkumuste hindamise kriteeriumide alusel, eelkõige juhul, kui need dokumendid on seotud vastavusega hankija nõuetele, mis on toodud hankedokumentides, õigusnormides või muudes dokumentides, mis on üldiselt kättesaadavad või huvitatud isikutele kättesaadavad, eelkõige kui see hindamine ei põhine objektiivselt võrreldavatel skeemidel ja matemaatiliselt või füüsiliselt mõõdetavatel ja võrreldavatel näitajatel, vaid hankija individuaalsel hinnangul? Sellest tulenevalt, kas direktiivi 2014/24/EL artikli 21 lõiget 1 ja direktiivi 2016/943 artikli 2 punkti 1 võib tõlgendada nii, et ettevõtja ärisaladuseks võib pidada ettevõtja poolt pakkumuse raames tehtud avaldust hankelepingu konkreetse eseme täitmise kohta vastavalt hankija hankedokumentides esitatud nõuetele, mida hankija kontrollib ja mida ta hindab nende nõuete täitmise seisukohast, isegi kui ettevõtja ülesanne on valida meetodid, mille eesmärk on hankija nõutud (hankelepingu eseme) tagajärje saavutamine?“

III. Menetlus Euroopa Kohtus

21. Eelotsusetaotlus registreeriti Euroopa Kohtus 29. jaanuaril 2021.

22. Kirjalikud seisukohad on esitanud Antea Polska, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie (riigi vee-ettevõtja), Austria ja Poola valitsus ning Euroopa Komisjon.

23. Kohtuistungil, mis toimus 16. märtsil 2022, osalesid Antea Polska, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie (riigi vee-ettevõtja), CDM, Poola valitsus ja komisjon.

IV. Õiguslik hinnang

A. Esialgne hinnang: kohaldatav direktiiv

24. Euroopa Kohus tuvastas kohtuotsuses Klaipėdos (punktid 96–102), et riigihankemenetluses konfidentsiaalsuse kaitset käsitlevatele kohtuasjadele kohaldatavad õigusnormid on toodud direktiivis 2014/24, mis on erinorm, mitte direktiivis 2016/943.

25. Selle tuvastamisel võeti eelkõige arvesse asjaolu, et:

- „Arvestades direktiivi 2016/943 eesmärki, mis on sätestatud artikli 1 lõikes 1, koostoimes põhjendusega 4, puudutab see direktiiv üksnes ärisaladuse ebaseaduslikku omandamist, kasutamist või avalikustamist *ega näe ette meetmeid ärisaladuste konfidentsiaalsuse kaitsmiseks muud liiki kohtumenetlustes, nagu riigihankemenetlusi puudutavad kohtumenetlused*“;¹⁰
- direktiivi 2016/943 põhjenduses 18 on märgitud, kuidas „[...] ei tohiks käesolev direktiiv vabastada riigiasutusi konfidentsiaalsuskohustustest, mida nad peavad täitma seoses ärisaladuste omajate poolt neile edastatud teabega, olenemata sellest, kas need kohustused on sätestatud liidu või liikmesriigi õiguses. Sellised konfidentsiaalsuskohustused hõlmavad muu hulgas kohustusi seoses avaliku sektori hankijale hankemenetluste raames edastatud teabega, nagu on sätestatud näiteks [...] direktiivis [2014/24] [...]“.

26. Sellest eeldusest lähtudes ei takista miski arvesse võtmast direktiivi 2016/943¹¹ mõistetest, kui – nagu käesolevas asjas – riigisisestes õigusnormides on neile viidatud selleks, et reguleerida konfidentsiaalsuse korda riigihankemenetlustes. Seda aspekti käsitlen ma hiljem.

B. Esimene eelotsuse küsimus

27. Eelotsusetaotluse esitanud organ soovib kõigepealt teada, kas direktiivi 2014/24¹² artikli 21 tõlgendus lubab pakkujal tunnistada ärisaladuse alusel konfidentsiaalseks igasugust teavet, mida ta ei soovi oma konkurentidele avaldada.

¹⁰ Kohtuotsus Klaipėdos, punkt 97 (kohtujuristi kursiiv). Selles kohtuasjas oli asjakohane viidata kohtumenetlusele, kuna küsimus puudutas direktiivi 2016/943 artikli 9 („Ärisaladuste konfidentsiaalsuse säilitamine kohtumenetluse ajal“) tõlgendamist. Selle kohtuotsuse põhjendused on siiski ilma raskusteta üle kantavad eel etapile, milles avaliku sektori hankija peab tegema otsuse konfidentsiaalsuse kohta.

¹¹ Mõnes keeleversioonis (hispaania-, inglise-, saksa-, rumeenia-, itaalia- või portugali keelses versioonis) on viidatud vahet tegemata „ärisaladustele“ nii direktiivis 2014/24 kui ka direktiivis 2016/943. Teistes versioonides (nt poola- või prantsuskeelses) kasutatakse esimeses nendest direktiividest mõistet „ärisaladused“ ja teises direktiivis mõistet „ettevõtlussaladused“. See erinevus seda kohtuvaidlust ei mõjuta, kuna need kaks mõistet on samaväärsed.

¹² Kuigi küsimuses viidatakse ka võrdse kohtlemise, ettevõtjate mittediskrimineerimise ja läbipaistvuse põhimõttele, siis sellele vastamiseks piisab, kui tõlgendada direktiivi 2014/24 artiklit 21, mis neid põhimõtteid selgitab.

28. Seda tuleb mõista nii, et selles küsimuses ei tee eelotsusetaotluse esitanud organile muret mitte niivõrd pakkuja ühepoolne tegutsemine kui võrd sellest hankijale tulenevad tagajärjed.

29. Minu hinnangul tuleneb vastus kohtuotsusest Klaipėdos, milles Euroopa Kohus otsustas:

- „[...] riigihangete valdkonda reguleerivate liidu õigusnormide põhieesmärk hõlmab avatust ausale konkurentsile kõikides liikmesriikides ning selle eesmärgi saavutamiseks on oluline, et hankijad ei avaldaks hankemenetlustes saadud teavet, mille sisu võidakse kasutada konkurentsi kahjustamiseks, ei käimasolevas menetluses ega ka hilisemates hankemenetlustes“;¹³
- „Direktiivi 2014/24 sätetest, millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktides 113 ja 114 [direktiivi 2014/24 artikli 21 lõiked 1 ja 2, artikkel 50 ja artikli 55 lõike 2 punkt c] ning samuti [...] kohtupraktikast tuleneb, et hankija, kellele ettevõtja on esitanud taotluse saada selle konkurendi, kellega hankelepingsõlmiti, pakkumuses sisalduvat konfidentsiaalseks peetavat teavet, ei pea põhimõtteliselt seda teavet avaldama“;¹⁴
- „Kuid [...] hankijat [ei saa] siiski siduda ettevõtja pelga väitega, et edastatud teave on konfidentsiaalne. Selline ettevõtja peab nimelt tõendama, et teave, mille avalikustamisele ta on vastu, on tõesti konfidentsiaalne, tõendades näiteks, et see sisaldab tehnika- või ärialaseid saladusi, et selle sisu võidakse kasutada konkurentsi moonutamiseks või et teabe avalikustamine võiks olla talle kahjulik“;¹⁵
- „[...] kui hankijal tekib küsimus selle ettevõtja edastatud teabe konfidentsiaalsuse kohta, peab ta juba enne, kui teeb otsuse lubada taotlejal selle teabega tutvuda, andma asjaomasele ettevõtjale võimaluse esitada täiendavaid tõendeid, et tagada viimase kaitseõiguste järgimine“.¹⁶

30. Seega on nii hankijale kui ka tema otsuseid läbivaatavatele organitele antud ülesanne hinnata pakkuja soovitud konfidentsiaalsust, mitte seda lihtsalt eeldada, nagu seda oleks juba tunnistatud. Neil on piisavad volitused, et võidelda selle vastu, mis eelotsusetaotluse kohaselt kujutaks endast nende pakkujate kuritarvituslikke võtteid („patoloogiline kuritarvitus“), kes on harjunud kasutama ülemäära võimalust tunnistada konfidentsiaalseks oma pakkumuste aspektid, mis seda tegelikult ei ole.

31. Eelotsusetaotlusest nähtub, et kuigi Poola seadusandja soovis konfidentsiaalsuse ulatust piirata, tugineb osa pakkujaid järjekindlalt asjaolule, et suur osa nende pakkumustes olevast teabest on ärisaladus, ja avaliku sektori hankijad kalduvad neid väiteid uskuma.¹⁷

32. Kui see on nii ja kui riigisisest õigusnormi, millega on üle võetud direktiiv 2014/24, kohaldatakse normivastaselt, peavad liikmesriigi kohtud seda korrigeerima, et järgida liidu õigust.

¹³ Kohtuotsus Klaipėdos, punkt 115.

¹⁴ *Ibidem*, punkt 116.

¹⁵ *Ibidem*, punkt 117.

¹⁶ *Ibidem*, punkt 118.

¹⁷ Eelotsusetaotluse punkt IV.B. Eelotsusetaotluse esitanud organ selgitab, et avaliku sektori hankijatel on sellise toimimisviisi põhjendamiseks kaks põhjendust: esiteks kardavad nad konfidentsiaalseks tunnistatud dokumente avaldada, et mitte sattuda raskustesse või vastutada; teiseks sobib neile läbipaistvuse puudumine, kuna sellega muutuvad nende otsused sisuliselt vaidlustamatuteks, sest pakkujatel ei ole teavet eduka pakkuja pakkumuse kvaliteedi või nõrkade kohtade kohta.

33. Kuigi eelotsusetaotluse esitanud organ ei pööra erilist tähelepanu sellele, mida ma allpool selgitan, arutati poolte seisukohtades ja kohtuistungil riigisisese õigusnormiga (riigihangete seaduse artikli 8 lõige 3) kehtestatud piirangut, mis takistab avaldada ainult teavet, mis kujutab endast ärisaladust kõlvatut konkurentsi käsitleva õigusnormi tähenduses.¹⁸

34. Vaidlus puudutas küsimust, kas see riigisisene õigusnorm on kooskõlas direktiivi 2014/24 artikliga 21, mis kaitseb tehnilisest ja ärisaladusest¹⁹ laiemat konfidentsiaalsust (näiteks hõlmab ka „pakkumuste konfidentsiaalseid aspekte“).

35. Nagu ma juba tookord märkisin,²⁰ ei piirdu direktiivi 2014/24 artikli 21 kohaselt kaitse ainult tehniliste ja ärisaladustega, vaid hõlmab muu hulgas ka pakkumuste konfidentsiaalseid aspekte. Seega võib selle sätte kohaldamisalasse kuuluda teave, mida ei saa kvalifitseerida rangelt tehniliseks või ärisaladuseks. Minu hinnangul kõlab see sama mõte kohtuotsuse Klaipėdos mitmes lõigus.²¹

36. Kuna direktiiv 2016/943 üle võtnud kõlvatu konkurentsi seaduse artikli 11 muutmise²² hõlmab selle direktiivi mõistet „ärisaladus“, viivad Poola riigihankealased õigusnormid viitamisahelas välja direktiivi 2016/943 mõisteni „ärisaladus“.²³

37. Seega tekib kaudselt küsimus, kas direktiivi 2014/21 artikliga 21 on kooskõlas sellised riigisisemed õigusnormid, milles ette nähtud konfidentsiaalsuse ulatus on kitsam kui selles sättes märgitud ulatus.

38. Esmapilgul ei takista miski liikmesriigi seadusel sellist piirangut kehtestada, kuna direktiivi 2014/24 artikkel 21 kehtib siis, „[k]ui käesoleva direktiivi või siseriiklike [...] õigusaktidega [l], mis on avaliku sektori hankija suhtes kohaldatavad, ei ole teisiti ette nähtud“.

39. See *reservatsioon* jätab liikmesriikidele kaalutlusruumi analoogselt teiste direktiivi 2014/24 sätetega, mis viitavad riigisisesele õigusele. Nii on see direktiivi 2014/24 artikli 57 lõike 7 puhul, mille alusel liikmesriigid täpsustavad selle artikli kohaldamise tingimusi, „võttes arvesse liidu õigust“.

40. Euroopa Kohus on siiski tõlgendanud, et „liikmesriikide kaalutlusõigus ei ole absoluutne ning et kui mõni liikmesriikidest on kord otsustanud ühe direktiivis 2014/24 ette nähtud fakultatiivsetest kõrvaldamise alustest oma õigusesse üle võtta, peab ta järgima selle põhitunnuseid, nagu on selles direktiivis ette nähtud. Täpsustades, et liikmesriigid peavad „käesoleva artikli rakendamise tingimusi“ täpsustades võtma „arvesse liidu õigust“, keelab

¹⁸ Tähelepanuta jätmise võib olla tingitud asjaolust, et – nagu Poola valitsus kohtuistungil selgitas – kui koos võitnud pakkumusega esitatud teave on salajane, vastab see ärisaladuse mõistele. Seega ei ole vaja direktiivi 2014/24 artikli 21 ülejäänud mõisteid arutada.

¹⁹ Direktiivi 2016/943 puhul kuuluvad tehnilised saladused ärisaladuse alla. Selle põhjenduses 14 käsitletakse oskusteavet „ärisaladuse“ osana.

²⁰ Ettepanek kohtuasjas Klaipėdos (C-927/19, EU:C:2021:295), punkt 44.

²¹ Näiteks punktis 130, milles on rõhutatud „vajadust kaitsta *tõeliselt konfidentsiaalselt teavet ja eriti* hankemenetluses osalejate *ärisaladust* [...]“. Kohtujuristi kursiiv.

²² Kohtuistungil kinnitas Poola valitsus, et ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz niektórych innych ustaw (kõlvatu konkurentsi tõkestamise seaduse ja teiste seaduste muutmise seadus (Dz. U. 2018/1637, 27.8.2018)) võttis direktiivi 2016/943 riigisisesele õigusesse üle.

²³ Kõlvatu konkurentsi tõkestamise seaduse artikli 11 lõike 2 võrdlus direktiivi 2016/943 artikli 2 lõikega 1 annab tunnistust mõiste „ärisaladus“ sisulisest kokkulangevusest nendes kahes õigusaktis, mille puhul ei viita eelotsusetaotluse esitanud organ mingisugusele vastuolule.

direktiivi 2014/24 artikli 57 lõige 7 liikmesriikidel moonutada selles sättes kehtestatud fakultatiivseid kõrvaldamise aluseid või eirata eesmärgid ja põhimõtteid, millest on kõik need alused inspireeritud²⁴.

41. Minu arvates on see kohtupraktika käesolevale kohtuasjale analoogia alusel ülekantav. Liikmesriigid võivad liidu õigust järgides muuta konfidentsiaalsuse ulatust, mistõttu põhimõtteliselt ei takistaks miski seda, et kaitstud teabe hulk piirdub „ärisaladusega“, mis on kitsam kui direktiivi 2014/24 artiklis 21 ette nähtud üldsäte.

42. Mõiste „ärisaladus“ tõlgendamiseks võib olla tarvis lähtuda direktiivist 2016/943, milles on selgitatud direktiivi 2014/24 artiklis 21 kasutatud mõiste tunnuseid. Nii on see eelkõige juhul, kui riigisisestes õigusnormides on eespool esitatud viitamiste teel konfidentsiaalsuse hindamine riigihangete valdkonnas seotud ärisaladustega, nagu need on määratletud direktiivi 2016/943 ülevõtmise seaduses.

43. Kuna direktiiv 2016/943 reguleerib ärisaladust üldiselt, aitab see avaliku sektori hankijal – ja organitel, kes tema otsuseid uuesti läbi vaatavad – saavutada tasakaalu konkreetset konfidentsiaalsust puudutavate põhimõtete ja nende põhimõtete vahel, millel põhineb direktiivi 2014/24 riigihangete süsteem ja juurdepääs tõhusale õiguskaitsevahendite korrale.

44. Direktiivi 2014/24 üldeesmärgid silmas pidades tuleb aga arvesse võtta ka selle muid sätteid peale artikli 21. Selle kohaldamine tähendab, et teatavat konfidentsiaalset teavet, isegi kui see ei kuulu rangelt ärisaladuse mõiste alla, tuleb kaitsta selleks, et säilitada moonutamata konkurentsi ettevõtjate vahel või ettevõtja õiguspäraseid ärihuve.

45. Direktiivi 2014/24 artikli 21 kohaselt esitab avaliku sektori hankija taotlejatele ja pakkujatele artiklites 50 ja 55 ette nähtud teabe. See teave ei kuulu põhimõtteliselt konfidentsiaalse teabe hulka, kuid võib saada sellise staatuse, kui esinevad direktiivi 2014/24 artikli 50 lõikes 4 ja artikli 55 lõikes 3 nimetatud asjaolud.

46. Seega on kohustus hoida konfidentsiaalsena teavet (mis ei ole tingimata ärisaladus), mille avalikustamine „kahjustaks era- või [...] ettevõtjate õigustatud ärihuve või ettevõtjatevahelist ausat konkurentsi“.

47. Kuigi direktiivi 2014/24 artikli 55 lõige 3 viitab konkreetset sama artikli lõigetes 1 ja 2 nimetatud andmetele, on siinkohal oluline juhtida tähelepanu vajadusele mitte kahjustada ettevõtja (konkurenti) *õigustatud* ärihuve ja säilitada konkurentsi.

48. See kahekordne tähelepanu juhtimine on Euroopa Kohtu riigihankeid käsitlevas praktikas laiemalt omaks võetud. Sellest järeldub, et:

- ettevõtjatevahelist konkurentsi võib kahjustada see, kui üks neist saaks õigusvastaselt ära kasutada teiste poolt seda liiki menetlustes antud tundlikku teavet. Kohtuotsuses *Klaipėdos kinnitas Euroopa Kohus, et „[...] on oluline, et hankijad ei avalda hankemenetluses saadud teavet, mille sisu võidakse kasutada konkurentsi kahjustamiseks, ei käimasolevas menetluses ega ka hilisemates hankemenetlustes“*²⁵;

²⁴ 19. juuni 2019. aasta kohtuotsus *Meca* (C-41/18, EU:C:2019:507, punkt 33). Seda põhiseisukohta on kinnitatud 20. novembri 2019. aasta kohtumääruses *Indaco Service* (C-552/18, ei avaldata, EU:C:2019:997, punkt 23).

²⁵ Punkt 115 (kohtujuristi kursiiv).

- teiste avalik-õiguslike või eraõiguslike ettevõtjate õigustatud huvide kahjustamist tuleks vältida, [mida tuleks käsitada] nende ettevõtjate poolt avaliku sektori hankijale edastatud teabe avalikustamisele seatud loogilise piiranguna.²⁶ Avaliku sektori hankija ülesanne ongi nimelt seda taotleva pakkuja taotlusel hinnata, kas esineb õigustatud huvi teatavat teavet saladuses hoida.

49. Direktiivi 2014/24 artikli 50 lõikega 4 ja artikli 55 lõikega 3 on jäetud avaliku sektori hankijate otsustada nendes mõlemas sättes osutatud tundlikku teavet mitte avaldada. Kumbki neist sätetest ei sisalda reservatsiooni, mis iseloomustab sama direktiivi artikli 21 lõiget 1 („kui [...] siseriiklike [...] õigusaktidega [...] ei ole teisiti ette nähtud“), mistõttu ei sõltu selle kohaldamine riigisisestest õigusnormidest.

50. Igal juhul võib hankijate õigust avaldada pakkumustes olevat teavet – isegi kui see ei ole ärisaladus kitsas tähenduses – piirata muude valdkondlike sätetega, milles selline piiramine on ette nähtud.²⁷

51. Kokkuvõtteks leian vastuseks esimesele küsimusele, et direktiivi 2014/24 artikliga 21:

- on vastuolus, et ettevõtja kvalifitseerib igasuguse teabe salajaseks, kuna ta lihtsalt ei soovi seda konkurentidele avaldada;
- on kindlaks määratud, et ettevõtja pelk väide, et edastatud teave on konfidentsiaalne, ei ole avaliku sektori hankijale siduv;
- ei ole liikmesriigil takistatud piirata konfidentsiaalsust nii, et see hõlmab ainult ärisaladust, tingimusel et järgitakse liidu õigust ja et teavet, mis avaldatakse seetõttu, et see ei kuulu selle mõiste alla, ei tohi kasutada selleks, et kahjustada teiste ettevõtjate õigustatud ärihuve või moonutada nendevahelist konkurentsi.

C. Teine, kolmas ja neljas eelotsuse küsimus

52. Nende küsimustega, millele võib vastata koos, väljendab eelotsusetaotluse esitanud organ kahtlust, kas konfidentsiaalsus, millele pakkuja tugineb, võib olla seotud eelkõige:

- „hankelepingu täitmiseks pakutavate isikute kogemuste, soovitude ja nende kutsekvalifikatsiooni loeteluga, nende ettevõtjate, kelle pädevusele tuginetakse, või allhankijate nimede ja pädevuse loeteluga“ (teine küsimus);
- „ettevõtja avaldus[ega] selle kohta, et tal on hankija nõutud või tema enda deklareeritud inimressursid, ettevõtjad, kelle ressursse ta soovib kasutada, või allhankijad“ (kolmas küsimus);
- „dokumen[tidega], mida nõutakse, et kontrollida, kas pakkumus vastab hankedokumentide nõuetele (sealhulgas hankeobjekti kirjeldusele), või selleks, et hinnata pakkumust pakkumuste hindamise kriteeriumide alusel, eelkõige juhul, kui need dokumendid on seotud vastavusega

²⁶ Kohtuotsus Klaipėdos, punkt 115: „Kuna riigihankemenetlused põhinevad hankijate ja ettevõtjate vahelisel usaldusel, siis peavad viimased saama edastada hankijatele kogu riigihankemenetluses vajaliku teabe, *kartmata et hankijad esitaksid kolmandatele isikutele andmeid, mille avaldamine võiks olla neile kahjulik* (vt selle kohta 14. veebruari 2008. aasta kohtuotsus Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, punktid 34–36, ning 15. juuli 2021. aasta kohtuotsus komisjon vs. Landesbank Baden-Württemberg ja CRU, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 112 ja seal viidatud kohtupraktika)“. Kohtujuristi kursiiv.

²⁷ Kohtuistungil mainiti isikuandmete kaitse ja intellektuaalomandi õigustega seotud aspekte. Neid viimaseid käsitlen ma hiljem.

hankija nõuetele, mis on toodud hankedokumentides, õigusnormides või muudes dokumentides, mis on üldiselt kättesaadavad või huvitatud isikutele kättesaadavad“ (neljas küsimus).

53. Kohtuotsus Klaipėdos annab eelotsusetaotluse esitanud organile kas selles osas juhiseid, et ta ise järeldaks, kas see teave (või mis tahes muu teave, mis on lisatud mõne pakkuja pakkumusele) on tema menetluses olevas vaidluses konfidentsiaalne või mitte.

54. Kohtuotsus Klaipėdos toetab minu arvates seda, et konfidentsiaalsus oleks võimalikult spetsiifiline:²⁸

- esiteks viitab seos „otsus[e] käsitada teatavaid andmeid konfidentsiaalsena“ ja kohustuse avaldada „neutraalsel kujul [...] sellele pakkujale, kes teavet taotleb, andmete põhisisu“²⁹ vahel sellele, et teavet üldiselt või üldiseid dokumendikategoriaid konfidentsiaalseks tunnistada ei ole lubatud;
- teiseks, kuigi on mitu võimalust, kuidas säilitada tasakaal omavahel põrkuvate põhimõtete vahel, ja neid on raske määratleda, „võib hankija eelkõige ja tingimusel, et tema suhtes kohaldatav riigisisene õigus seda ei keela, edastada kokkuvõtte vormis taotluse või pakkumuse teatud aspektid ja nende tehnilised omadused, nii et konfidentsiaalset teavet ei oleks võimalik kindlaks teha“;³⁰
- kolmandaks on avaliku sektori hankijate käsutuses mehhanismid, mis suurendavad nende tegutsemisruumi: „direktiivi 2014/24 [artikli 21 lõike 2] kohaselt võivad hankijad kehtestada ettevõtjatele nõudeid eesmärgiga kaitsta sellise teabe konfidentsiaalsust, mille hankijad hankemenetluse jooksul kättesaadavaks teevad. Seega, eeldades, et mittekonfidentsiaalne teave on selleks piisav, võib hankija kasutada seda võimalust ka selleks, et tagada edutu pakkuja õigus tõhusale õiguskaitsevahendile, paludes edukaks tunnistatud pakkujal esitada talle konfidentsiaalset teavet sisaldavate dokumentide mittekonfidentsiaalne versioon“.³¹

55. Sellest kohtupraktika suundumusest tulenev direktiivi 2014/24 artikli 21 tõlgendus on kooskõlas selle direktiivi teiste sätetega, mis viitavad konfidentsiaalsuse *spetsiifilisusele*.³²

56. Kohtuistungil arutati eelotsusetaotluse esitanud organi kasutatud terminoloogias „minimeerimise põhimõtet“ kui kriteeriumi, mis piirab konfidentsiaalsust minimaalse vajalikkuga. Sellist laadi võivad olla ainult pakkumustele lisatud (või pakkumuse enda) teave, andmed, dokumentide osad või lõigud, mida peetakse konkreetset hädavajalikuks pakkuja õiguspäraste huvide kaitseks ja selleks, et vältida, et mõni tema konkurentidest moonutaks nendevahelist konkurentsi.

²⁸ Kohtuotsuse Klaipėdos punktis 129 on kasutatud mõistet „piisav teave“, et tagada õigus tõhusale õiguskaitsevahendile. Viimati nimetatut tuleb „kaaluda võrreldes teiste ettevõtjate õigusega“ kaitsta oma konfidentsiaalset teavet.

²⁹ Kohtuotsus Klaipėdos, punkt 123.

³⁰ *Ibidem*, punkt 124.

³¹ *Ibidem*, punkt 125. Mittekonfidentsiaalse versiooni esitamine on teabe konfidentsiaalsuses spetsiifilisuse ja konkreetse väljendus. See tähendab, et sama dokumenti võib käsitleda nii, et avalikult teatavaks saamise eest on kaitstud ainult dokumendi teatud osad.

³² Nii on see näiteks direktiivi 2014/24 artikli 31 lõike 6 puhul: „Mitme partneriga loodud innovatsioonipartnerluse puhul ei avalda avaliku sektori hankija kooskõlas artikliga 21 teistele partneritele pakutud lahendusi ega muud konfidentsiaalset teavet, mille partner on partnerluse raames edastanud, ilma selle partneri nõusolekuta. Sellist nõusolekut ei saa anda üldise konfidentsiaalsuse nõudest loobumisenä, vaid selle andmisel tuleb osutada konkreetse teabe kavandatavale edastamisele“ (kohtujuristi kursiiv).

57. Miski ei takista selle põhimõtte kohaldamist, mis on seotud üksnes esitatud teabe konkreetsete osadega, mitte kõigi dokumentidega tervikuna, kui avaliku sektori hankija peab seda vajalikuks. Igal juhul ei ole võimalik *a priori* kindlaks teha, millal võib ühe või teise dokumendi tunnistada konfidentsiaalseks, kuna selline kvalifikatsioon sõltub iga dokumendi eripärast konkreetsetes vaidluses.

58. Eelotsusetaotlusest näib ilmnevat, et avaliku sektori hankija käsitles teatavat liiki teavet üldiselt, kaldudes kõrvale nõutud üksikjuhtude kaupa kvalifitseerimisest.

59. Selline hinnang kuulub siiski ainult eelotsusetaotluse esitanud organi pädevusse, kes peab üksikasjalikult ja põhjendatult hindama:

- kas pakkuja on esitanud mõistliku ja põhjendatud avalduse iga sellise dokumendi täieliku või osalise ärisaladuse kohta, mille sisu ta kavatses oma konkurentide eest varjata;
- kas avaliku sektori hankija otsustas eraldi põhjuste üle, miks ta leiab, et konkreetset dokumenti või dokumentide kogumit tuleb pidada konfidentsiaalseks, ning selle konfidentsiaalsuse ulatuse ja tingimuste üle;
- kas avaliku sektori hankija esitatud põhjused pakkuja poolt konfidentsiaalsena esitatud teavet mitte ümber kvalifitseerida avaldatavaks, olid põhjendatud.

60. Soovimata eelotsusetaotluse esitanud organit selle ülesande (mis tegelikult puudutab pigem eeskirja kohaldamist kui selle tõlgendamist) täitmisel asendada, viitan lühidalt pakkumustes olevale teabele, mida eelotsuse küsimused puudutavad ja mille see organ liigitab kokkuvõtlikult kahte kategooriasse.

61. Esimene hõlmab dokumente, mis kirjeldavad „eduka pakkuja subjektiivset olukorda seoses tema kogemuse, isikute ja töötajatega, kelle ta on hankelepingu täitmiseks välja pakkunud“.

62. Eelotsusetaotluse esitanud organi arvates olid hankedokumentides nõutud dokumendid üksnes need, mis on ette nähtud direktiivi 2014/24 artiklites 59 ja 60 ning XII lisas (lisaks riigisisese õigusega nõutud dokumentidele).

63. Kui see on nii, siis on raske asuda seisukohale, et dokumente, mille avalikustamine on ette nähtud direktiivis 2014/24 endas, võiks liigitada ärisaladuseks või muud tüüpi konfidentsiaalseks teabeks.

64. Eelotsusetaotluse esitanud organ lisab nende andmete kohta, mis puudutavad pakkuja subjektiivset olukorda (finantssuutlikkus), et hankedokumentides oli üksnes märgitud, et see peab ületama teatava taseme, kuid ei kohustanud üksikasjalikult täpsustama seda seisundit ega seda, millised vahendid on pakkujal oma pangaasutuses.

65. Sama kehtib nende kolmandate isikute või üksuste olukorra kohta, kelle vahenditele pakkuja kavatses tugineda, või alltöövõtjate puhul, kelle ta oma pakkumuses välja pakub. Piiramata üldisi isikuandmete kaitse kohustusi, ei tohi ühe või teise nimetamist hoida saladuses, kui hankedokumentides on nõutud nende avalikustamine, ilma et piisaks väitest nende inimressursside hüpoteetilise „ülesostmise“ kohta.

66. Teine dokumendikategooria on „hankija nõutavad uuringud, [selleks et] hinnata pakkumuste vastavust kvaliteedikriteeriumidele“, mis on konkreetselt märgitud „arenduskontseptsioonis“ ja „hankelepingu täitmise viisi kirjelduses“.

67. Põhimõtteliselt ei saa välistada, et mõni ettevõtja pakkumusega koos esitatud dokumentidest sisaldab tundlikku teavet, mis on hõlmatud intellektuaalomandi kaitsega ja millele juurdepääs on keelatud kolmandatele isikutele, kellel ei ole asjakohast luba.³³

68. Kohtuistungil jäid menetlusse astujad selles osas eriarvamusele, et lõpuks kinnitada, et eelotsusetaotluse esitanud organ peab kohtuvaidluse asjaolusid arvestades hindama, kas seda laadi õigusi on rikutud.³⁴

69. Need arutluskäigud kinnitavad, et pakkujate pakkumustes esitatud teavet on abstraktselt *a priori* raske kvalifitseerida konfidentsiaalseks, olgu see siis ärisaladus või mitte. Direktiivi 2014/24 artikkel 21 peab vältimatult kasutama üldist sõnastust, mis võimaldab avaliku sektori hankijal ja läbivaatamisorganitel neid igal konkreetsel juhul põhjendatult kohaldada.

V. Ettepanek

70. Eeltoodut arvestades teen ettepaneku vastata Krajowa Izba Odwoławcza (riiklik vaidlustuskomisjon, Poola) neljale esimesele eelotsuse küsimusele järgmiselt:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiivi 2014/24/EL riigihangete kohta ja direktiivi 2004/18/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta artiklit 21 tuleb tõlgendada nii, et:

- ettevõtja pelk väide, et tema pakkumuses edastatud teave on konfidentsiaalne, ei ole avaliku sektori hankijale siduv;
- liikmesriik võib piirata konfidentsiaalsust nii, et see hõlmab ainult ärisaladust, tingimusel et järgitakse liidu õigust ja et teavet, mis avaldatakse seetõttu, et see ei kuulu selle mõiste alla, ei tohi kasutada selleks, et kahjustada konkreetse ettevõtja õigustatud ärihuve või moonutada ettevõtjatevahelist konkurentsi;
- avaliku sektori hankija, kellele ettevõtja on esitanud konfidentsiaalseks tunnistatud teabe taotluse, on kohustatud otsustama üksikasjalikult ja põhjendatult, kas on tingimata vaja eelistada selle ettevõtja õigust oma teabe kaitsele võrreldes konkurentide õigusega teavet saada, selleks et edukaks tunnistamise otsus vajaduse korral vaidlustada.

³³ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT 2001, L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230) artiklid 2–4 kohustavad liikmesriike tagama autorite ainuõiguse lubada või keelata oma teoste reprodutseerimist (artikli 2 punkt a), lubada või keelata nende üldsusele edastamist (artikli 3 lõige 1) ja lubada või keelata nende levitamist (artikli 4 lõige 1).

³⁴ Eelotsusetaotluses (punkt IV.B) on kinnitatud, et keegi ei vaidlustanud, et „uurimused ei sisalda innovatiivseid tööstuslahendusi ja sisaldavad niisiis asjatundjatele kättesaadavaid erialateadmisi“.